

## Виктор и пътешествието

Баба Скорпа пхна последната тава сладки във фурната и отиде да разбива сметанов крем. В кухнята се промъкна дядо Венц.

- Да знаеш само какво намерих! Помниш ли онзи стар розов заек, който подариха на щерката в Кукления Театър ? Когато съвсем се беше омърлял и вече беше ред да го сменят?
- Не може да бъде! Мисля, че поне лично аз съм го изхвърляла два пъти! – Баба Скорпа си спомняше за повече, но ѝ се струваше, че може да се е объркала.
- Няма грешка! Такова розово чудо второ няма!
- Нали сам казваш, че са ушили нов и затова ѝ го дадоха на малката принцеса?
- За нов – ушиха, но беше светлолилав и тя повече не искаше да гледа това представление за зайци пътешественици.
- Ако не се лъжа, към този период тя го беше гледала поне осем пъти.
- Единнасет, ама кой ги брои. Добре, ще го пхна в пералнята и довечера ще я изненадаме с него. Хем да има нещо и за майката на рожделничето, нали така? – Дядо Венц излезе подсвирквайки си някаква полузабравена туристическа песен, в която се говореше за някакъв черен влак.

Виктор седеше срещу Лъва на масата в тяхната стая и изрязваше профили на баобабови дървета, слонове, лъвове и антилопи за театъра на сенките.

- Тук нещо много са големи рогата на тази антилопа. А пък това са тирбушони, не рога! – кахъреше се Лъвът.
- Поне баобаба последният се получи както го искаше. Направо да ти се ще да легнеш под него!
- Ще ми се! – подсмръкна Лъвът. Една лъвска сълза капна на най-големия слон и ушите му се накъдриха. Виктор се стресна.
- Какво има?
- Мъчно ми е за вкъщи. Не, ти не мисли, че с теб ми е зле, напротив, но понякога ми се ще да мога да потичам из саваната, да усетя топлия пясък по лапите си. Особено след вчерашната игра на снежни топки! – Лъвът се отърси от невидимия сняг като мокро куче.
- Знаеш ли какво, и на мен ми се ще да видя отново Слона и неговото Слонче. Да можехме поне да им пратим вест! Той можеше да долети и да ни вземе!
- Ти нали го превърна в немагически Слон, как ще долети! Ти не се разстройвай, и тук ни е добре, дай да направим още една маймунка, - Лъвът съзнателно се опита да върне радостта от рязането на картинки, и Виктор прие играта, но нещо недоизказано остана във въздуха, като последния чорап на въжето за пране, след като всички чифтове са намотани на кълбенца.

Тържеството за рождения ден на Виктор вървеше към кулминацията си. Таткото палеше свещите на тортата. Дядо Венц държеше ножа и лопатката, готов да разпредели честно лакомството. Мама наливаше топло какао, защото навън беше настанал арктически студ и дори бумтящата камина не можеше да го прогони напълно. Баба Скорпа държеше готов фотоапарата.

- Виж, Шмиргелче, давай бързо с измислянето на желаня, че тези свещи горят като бенгалски огън и ще се стопли сметаната! – каза Таткото. – Готово!  
Виктор затвори очи и си пожела пак да отидат с Лъва в Африка, да видят Слона и малкото Слонче и всички онези интересни и вкусни животни, за които той беше чувал в Лъвовите разкази. И духна свещичките. Всичките наведнъж, което значеше, че желанието му обезателно ще се изпълни.

Баба Скорпа не успя да щракне втори кадър преди вратата на стаята да се отвори широко. Очите на възрастните станаха много кръгли. На прага стоеше Розовият Заек! Той бързо дойде до масата и погледна Виктор.

- Хайде, казвай бързо довиждане!
- Ама аз още не съм си изял тортата! – контрира Виктор. Целувчените торти с бита сметана и портокалови корички бяха нещо, което не се пропуска просто така.
- Добре, но само докато Пиф-Паф и той се нахрани и тръгваме.
- Къде отивате? – попита смаяната баба Скорпа.
- Как къде? В Африка! Виктор това си пожела! Затова сме тук.
- Кои сте това вие, защото аз виждам само Вас, - окопоти се Таткото, който все пак не беше забравил добрите обноски. Това, че говореше на „Вие” на един розов заек малко го смущаваше, но все пак те не бяха представени един на друг.
- Аз те познавам! – от изненада Мама не беше пуснала чашата и черпака. – Ти си моя Розов Заек! Нали така?
- Приятно му е на един заек да го помнят, аз съм! Малко съм избелял, но това може и да е от тези нови препарати за пране, Венц ме пъкна с нещо толкова щипещо, че си мислех да не изляза съвсем зимно бял. А пък после тази тренировъчна машина за космонавти, изсъхнах за минути. Има прогрес, има, от времето, когато висях за ушите на простора. Къде се бави Пуф-Паф? – Заекът погледна с тревога към вратата. Сякаш по команда през нея се дотъркаля едно черно локомотивче с весело червено вагонче в тон с колелата му.
- Извинете ме, не можех да си намеря лопатката! – Локомотивчето закачливо присветна с фара си. – О, вече е сервирано, благодаря ви! – Парната машинка откачи вагончето си и се отправи към камината.
- Чакай! Ти си моят Пиф-Паф! Намерих те! – Таткото пусна запалката и гушна локомотивчето.
- Ама аз и не съм се губил! Аз си стоях на тавана през всичкото време, но кой ходи по тавани. Ако помниш как се прави, може да ме поглезиш! – Локомотивчето се отърка в Татковата риза като коте.
- Топли въгленчета, колкото по-топли, толкова по-добре, но първо водата, да не съска парата напразно! Шмиргел, ето виж, така се храни Пиф-Паф, и той после като на леля Мария самовара, пуска пара и му се движат колелата, не на самовара, на Пиф-Паф. –

Таткото наля вода в парния котел, коленичи пред огъня и започна да пълни камерата с въгленчета с помощта на малката лопатка. Почти веднага локомотивчето започна да мърка и да пуска бели облачета пара.

- Хайде, Джуги, гушвай всички подред и да тръгваме! – подкани пак Розовият Заек.
- Трябва да съберем багаж първо! – каза практичната Мама.
- Няма време. Можете да му дадете само това, което държите в ръце! – Заекът вече държеше Виктор за ръката и Лъва за лапата. – Пък и ние няма да се бавим, изобщо, и в Африка сега е топло.

Баба Скорпа подаде на Виктор фотоапарата и той го пхна в джоба си. Мама му подаде черпак и чашата с топло какао, а дядо Венц връчи на Лъва лопатката и ножа за тортата. Локомотивчето се отърка в Татковия панталон още веднъж, но вече внимателно, защото котелът му беше вече горещ, и си закачи вагончето. Виктор, Лъвът и Заекът започнаха да се смаяват и се качиха в локомотива, който им стана точно по мярка. Свирката весело прозвуча за тръгане. Аплиците светнаха в зелено, прозорецът се отвори и незнайно откъде две сребристи релси се опънаха пред червените колела. Пътниците замахаха с ръце и лапи. Изпращачите също помахаха, но някак неуверено.

Така започна второто пътешествие на Виктор в Африка. А какво се случи по-нататък ще узнаете в следващия епизод.